

alle koloniproblemer bortset fra Namibia, Portugals kolonier og Sydrhodesia. De få indlæg, der behandlede spørgsmålet, udtrykte glæde over det i henhold til generalforsamlingsresolution 2431 (XXIII) nedsatte rådgivende udvalgs arbejde, der indledtes i april måned 1970.

Udvalgets medlemmer er Canada, Den demokratiske Republik Congo, Danmark, Indien, Tanzania, Venezuela og Zambia.

Norge forelagde med Finland, Sverige og en række afroasiatiske stater som medforlagsstillere — Danmark hørte som medlem af det rådgivende udvalg ikke hjemme i forslagsstillerkredsen — et resolutionsforslag, i hvis operative del der *udtrykkes* taknemmelighed overfor alle, der har bidraget til programmet (oper. 1) og *rettes* en stærk appel til alle stater, organisationer og enkeltpersoner om at yde rigelige bidrag til programmet (oper. 2). Endvidere *anmodes* generalsekretæren om i samarbejde med det rådgivende udvalg at træffe alle mulige foranstaltninger for at fremme adækvate bidrag til programmet (oper. 3). Resolutionen *beslutter* at afsætte 100.000 dollars under FNs regulære budget for 1971 til at sikre programmets videreførelse indtil adækvate frivillige bidrag er modtaget og *bemærker* med tilfredshed, at samarbejdet med flygtningehøjkommissæren er blevet yderligere styrket, og at det er generalsekretærens hensigt at konsultere Organisationen for afrikansk Enhed (OAU), UNESCO og ILO for yderligere at styrke samarbejdet med de pågældende organisationer.

Canada og USA tog i stemmeforklaringer forbehold overfor operative 4, idet de fandt, at FNs udviklingsaktiviteter burde finansieres af frivillige bidrag. Sovjetunionen fandt, at repræsentanter for frihedsbevægelser anerkendt af OAU burde deltage i programmets praktiske arrangementer og være direkte involveret i udvælgelsen af kandidater. Sydafrika mente, at midlerne til pro-

grammet mere passende kunne gives til andre programmer. Af de 11-20 årige blandt den afrikanske befolkning i Sydafrika kunne 85 pct. læse, og i Sydvestafrika gik 68 pct. af alle børn i skolealderen i skole. Derimod var analfabetismen stigende andre steder i verden. Uddannelsesprogrammet for det sydlige Afrika forfulgte efter sydafrikansk mening primært rent politiske formål.

Resolutionsforslaget blev vedtaget i udvalget den 8. december 1970 med 88 stemmer forog 2 imod (Portugal og Sydafrika), medens 1 land afstod (Botswana).

Plenarforsamlingen vedtog den 14. december 1970 resolutionsforslaget med stemmetallene 111-2-0 (Res. 2706 (XXV)).

Tilbud fra medlemsstater om studie- og uddannelsesmuligheder for befolkningen i ikke-selvstyrende områder.

(Dagsordenens punkt 70).

4. udvalg vedtog den 10. december 1970 med 97 stemmer for, ingen imod, og ingen afståelser, et af en række afro-asiatiske lande fremsat resolutionsforslag, der i den operative del udtrykker anerkendelse overfor de medlemslande, som har stillet stipendier til rådighed for indbyggere i ikke-selvstyrende områder, anmoder medlemsstater om at tilbyde studie- og uddannelsesmuligheder til indbyggere i ikke-selvstyrende områder, og om at informere generalsekretæren om tilbudenets detaljer og om muligt yde rejsetilskud til lovende studenter. Endvidere anmodes administrerende magter om at offentliggøre i områder under deres administration studie- og uddannelsesmuligheder tiltrådt af medlemsstater og yde al nødvendig bistand til at sætte de studerende i stand til at tage imod tilbudene.

Plenarforsamlingen vedtog den 14. december 1970 uden afstemning dette resolutionsforslag. (Res. 2705 (XXV)).